

„Чакай, ще му дамъ азъ на него!“ Караванювчето го предупреди:

— Другаритѣ се сърдятъ... Ако не дойдешъ, знаешъ какво може да стане. . .

— Ама вижъ . . . ние много сме се засилили, — възрази умолително Кабака, — По-кротката, бе джанъмъ. . .

— Не ми харесвашъ, другарю Кабаковъ, — измѣри го сериозно Караванювчето. — Ти, който не даваше да се отстѣпи нито сантимъ. . .

— Не давахъ, ама виждашъ, лъгалъ съмъ се.

— Ти? . . . Е, взели сж ти куража ония пунгаши!.. Примѣрътъ ти не е добѣръ, и азъ . . . ти знаешъ, като секретаръ на групата. . .

Той не довѣрши. Но Кабака не бѣше вчерашенъ и знаеше на лошия кримѣръ и на кръшкането съ какво се отговаря. . .

### 3.

Една вечеръ Кабака седѣше на пруста и мълчаливо пушеше. Надъ ниския стоборъ отсреща стърчаха окастренитѣ клони на черницата, сякашъ безформени разперени рѣце просѣгаха да уловятъ нѣщо. Гледаше той тия черни клони, пресмѣташе колко много работа падна около тѣхъ и мислѣше за днешната продажба на пашкулитѣ. Купи ги Гочоколевиятъ зетъ. И ако не бѣше ги купилъ той, сигурно Кабака не би мислилъ толкова върху този пазарлъкъ. Защото Гочоколевиятъ зетъ дойде самъ при него.

— Е, колко ще имъ искашъ? — запита той и облото му, бръснато лице сияеше отъ здраве, отъ доволство и самочувствие.

— Стоката е на лице, — рече Кабака. — Колкото на другитѣ, толкова и на мене. . .

— На другитѣ давамъ 20. Ама ти си нашъ човѣкъ, на тебе ще дамъ 22!